

Abel Tasman

LANG GELEDEN BRACHT de ontdekkingsreiziger Columbus goud en zilver uit Amerika mee terug naar Spanje.

Goud en zilver, dat wilde ons land ook wel hebben. De Nederlanders waren goed in het ontdekken van nieuwe landen, maar goud en zilver hadden ze nog niet gevonden.

Daarom werd Abel Tasman op reis gestuurd. Abel kwam uit Lutjegast, in Groningen. Hij was een goede kapitein.

Een rijke koopman, Anthonie van Diemen, gaf hem een schip en zei: 'Doe je best om nieuwe landen te ontdekken. Ik heb gehoord dat er een reusachtig land moet zijn dat Zuidland heet. Als je in een land komt waar mensen wonen, moet je proberen vriendschap met ze te sluiten. Vraag de mensen of ze goud en zilver hebben. Als ze "ja" zeggen, moet je net doen of het je niets kan schelen. Het is beter dat de mensen daar niet weten dat goud en zilver heel veel waard zijn. Probeer goud en zilver met de mensen te ruilen. Geef ze er bijvoorbeeld oude spijkers of messen voor terug.'

'Ik zal mijn best doen,' zei Abel Tasman.

'Nog iets,' zei Van Diemen, 'als je mensen tegenkomt, in die verre landen, kun je het beste precies doen zoals zij. Als ze buigen, buig je terug. Als ze

zwaaien, zwaai je terug. Dat is goed voor de vriendschap.'

'Ik zal eraan denken,' zei Abel. En hij voer weg op zijn schip de Heemskerck.

Na lange tijd zag Abel Tasman land. Het leek op een groot eiland. Tussen de bomen kringelde rook omhoog. 'Als er vuur is, dan moeten er mensen wonen,' zei Abel. Maar niemand van de eilandbewoners liet zich zien.

Abel stuurde een paar van zijn mannen naar het strand. Ze staken een grote stok in het zand met een rood-wit-blauwe vlag eraan.

‘Zo,’ zei Abel, ‘nu kan iedereen zien dat dit eiland voortaan van Nederland is. Ik noem het eiland naar mijn baas: Van Diemenland.

Twee weken later kreeg Abel Tasman weer land in zicht. Hij liet meteen het anker uitgooien. Plotseling hoorde Abel een wonderlijk geluid. Het leek wel of er op een trompet werd geblazen. Toen zag hij het: op het strand stond een man op een grote schelp te blazen: ‘Tóé-óé-óét.’

Abel wist meteen wat hij moest doen. Op zijn schip was een matroos die trompet kon spelen. ‘Speel eens een leuk wijsje,’ zei Abel.

De matroos blies op zijn trompet: ‘Tetteretet.’

Meteen daarna stapten de vreemdelingen in lange kano’s en begonnen naar Abels schip te kanoën.

‘Het werkt,’ zei Abel Tasman, ‘de vreemdelingen komen ons begroeten. Laat een sloep zakken.’ Hij wees een paar matrozen aan die als eersten kennis mochten maken met de bewoners van dit land, dat hij Statenland noemde.

Abel gaf de matrozen geschenken mee voor de mannen in de kano’s. Gespannen keek hij toe. Langzaam voer de sloep de kano’s tegemoet. Weer klonk de schelp: ‘Tóé-óé-óét.’

Abel gaf een knikje naar de matroos met de trompet. En vanaf het schip klonk: ‘Tetteretet.’

De mannen in de kano begonnen luid te roepen. Het klonk niet erg vriendelijk. Nu zag Abel pas dat ze dikke stokken bij zich hadden.

De kano en de sloep raakten elkaar. De mannen in de kano’s sprongen op en begonnen met hun stokken te slaan. Het werd een wild gevecht.

Vier matrozen overleefden het niet. De anderen zwommen zo snel ze konden terug naar hun schip.

‘Laad de kanonnen. Hijs de zeilen!’ riep kapitein Abel. ‘Dit zijn niet onze vrienden, dit zijn vijanden.’ En de Heemskerck ging er als een haas vandoor. De kanonskogels die nog snel werden afgeschoten misten doel.

‘Ik denk dat we een fout hebben gemaakt,’ zei Abel Tasman tegen zijn mannen. ‘Dat blazen op de trompet was misschien niet zo’n goed idee. Daardoor dachten de bewoners van dit land dat wij wilden vechten. De volgende keer moeten we het anders aanpakken. Het is niet altijd slim om vreemde mensen na te doen.’

Gelukkig ontdekte Abel ook nog eilanden waar de mensen wel vriendelijk waren. Voor de matrozen aan land gingen, zwaaiden ze eerst met witte vlaggen naar de eilandbewoners. Ze ruilden kokosnoten en varkens tegen spijkers, messen en stukken zeildoek.

Later kregen de landen die Abel Tasman had ontdekt nieuwe namen. Van Diemenland kreeg de naam van de man die het had ontdekt: Tasmanië. En Statenland werd Nieuw-Zeeland.

Zuidland bleek niet zo groot te zijn als men dacht. Eerst heette het Nieuw-Holland, maar al snel kreeg het een nieuwe naam: Australië.

Abel Tasman, de man uit Lutjegast, was een goede ontdekkingsreiziger. Maar goud en zilver heeft hij in al die nieuwe landen niet gevonden.

En zo... is het echt gebeurd.